

NOBELFESTEN

Författare. Urban Eriksson

Mail: urbantelevision@yahoo.se

Mobil: 0705229331

Adress: Urban Eriksson Igeldammsgatan 32

112 49 Stockholm

Förord.

Syns jag så finns jag. Det är först när jag finns som det ger en mening till att leva.

När hoppet att Harry Boy ska slå in blir viktigare en att vinna...

Då har är det långt kvar att gå innan du hittar hem.

*"Här går man inte runt och hälsar på
man måste ringa först
man måste boka tid
man måste skynda sig
man måste skärpa sig
man måste komma in"*

I Stockholm. Lars Winnerbäck

Nobelfesten

Löpsedlarna skrek ut efter honom. Askungen sågs dansa med Madelene på Nobelfesten men försvann mystiskt vid tolvslaget. År 2011 är det prinsessan som står kvar med en tom herrsko i handen. Han var dagens lösnummer säljare och vilket löst nummer, Prinsessan Madelene Bernadottes hemliga förlovning?

Han var snygg i frack, det hade han fått höra förr. Under studieåren i Uppsala var festklädsel som frack och smoking vardag och absolut inget som stack ut för att anses som märkvärdigt. Det var dessutom ett säkert sätt att klä sig en kväll som denna. Det här att söka sig till ställen man inte var bjuden på hade blivit som en sport. Idrottsgalan i början av året hade varit första provet, men han hade gått för långt då han lite överförfriskad frågat Foppa om en autograf. En kurvig dambowlare hade räddat honom ur den pinsamma situationen, då hon bröt in på kraftig värmländsk med orden. Här är vi alla folk som folk och danser gärna utan kontrakt. Senare på natten i en närgången kurs, lärde hon ut grunderna till det kärleksfulla bowling greppet och den festen slutade med frukost på Globen Hotell.

Sedan Tv kristallen, där hade han virrat bort sig i kulisserna och bokstavligen snubblat på den store lufsig studiomannen som är med överallt. Han hade avslöjat sig direkt då hela kroppsspråket skrek ut. Jag hör inte hemma här, jag smet in utan biljett och hoppades blända in. Och det blev bara mer pinsamt när han stakande försökte komma med påståendet att festen var bättre förra året. Den gigantiske studiomannen garvade åt honom och sa att det var coolt, men lyd ett gott råd. Och så svepte han handen ut över televisionseliten.

- Du måste jobba hårdare på din medialook. Kolla in den där TV pajasen i grå pagefrisyr. Han har varit med ett tag, men det är inte säkert han vet hur din Tv show ska se ut. Fast man tro det när man ser honom för han ger sådana signaler, framför allt när han är tyst.

Studiomannen garvade åt sitt eget skämt, gav honom två drinkbiljetter och pekade mot baren och stegade sedan själv ut i media gröten. Han hade för några år sedan flyttat till Stockholm från en mindre stad i Mälardalen. Snabbt lärde han sig trivas med anonymiteten, man kunde gå runt i staden flera dagar utan att prata med någon. Man skulle vara glad för att bo i Stockholm. Färghållning var nummer ett, det var viktigt att man fanns, även om det inte alltid hände något så måste det se ut som man stod med på "finnas till listan". Han var provocerad av storstadsmänniskans envishet att köa till ineställen som man egentligen inte vill gå in på, och att heja på dörrvakter som man inte känner för att hoppas bli igenkänd.

Men han hade kommit på kö tricket och det var att lyfta sin blick lite ovanför vakten och när man sedan kommit lite för nära, möta deras blick med ett påstående uttryck i ansiktet som säger. Jag vet att du äger, men låt inte det genera mitt intellekt. Han var en av krogkö divorna och han hade lärt sig att man skulle vara glad om man bodde i Stockholm. Att krascha fester var hans protest mot den växande "satsa på dig själv mentaliteten". Att ta sig förbi vakterna på Nobelfesten utan att stå på gästlistan kvalade inte in till någon priskategori inom Nobelstiftelsen, men hela världen höll koll på det partyt. Det var pallplats numero uno...

Planen var att gå in via bakdörrarna, där televisionen rullar in sina sändningskablar och se ut som om man hörde hemma i huset. Efter ett par fester där Tv varit med, ansåg han det var den lugnaste vägen in till gratis partajet och möjligen få hängla upp en kändis. Bara på klädseln hade han ett alibi, men det handlade om timing och en trovärdig kort kommentar. Han tog Tunnelbanan till Slussen för att hinna in och köpa ett par fina cigarrer i Götgatsbacken.

Sedan gick han ner mot Gamla Stan, det var livskvalitet att promenera efter kajen och se ned i det svarta kalla djup som ringade in Skeppsholmen, Djurgården och med vattenkraftens tålmod visade vägen ut till Östersjön. Han barhoppade Stora Nygatan upp för att vänta in rätt tid, stannade lite längre på varma sköna Tabac, men undvek att prata med folk. Fracken stack ut som klädsel, så diskussioner skulle lätt bli ohållbara och försvaga självförtroendet. Stadshustornet stod som en jättefallos i Decembernattens månsken då han självsäkert tog de sista stegen fram till Tv bussen som visat hela världen Nobels prisutdelning och så senare middagen, där fick världen skåda hur kungafamiljen ser ut när de äter. Tv folket var i full gång med att rodna ned, så han tog sikte på två gubbar som stod och rullade in alla kamerakablar.

- Det var snyggt jobbat i år igen grabbar, hur fan skulle det gå utan er bakom spakarna. Han sa det samtidigt som han sträckte fram två feta cigarrer ur innerfickan.

Tv killarna släppte sina kabelvindor och sög i sig av berömmet.

- mm Montecristo, Havanna, skön stil. Äntligen någon som fattar. Vem är du? Frågade en av männen med snaggad spikfrisyr.

-Jag kommer från Garderoben, mycket överrockar i år, tänkte bara kolla om vi fick släppa folk den här vägen. Hur länge blir ni kvar här.

- Max en timme till behöver vi. Svarade spikfrisyr.

- Okay då väntar vi med att ta ut folk den här vägen tills ni är klara. Sa han med ett inställsamt leende och följde kablarna in mot värmen och ljudet från en dansorkester.

Det var nästan för enkelt tänkte han och tog ett gratis glas Champagne av en servitör som passerade i blå hallen, på Nobelfesten existerade inga drinkbiljetter, här var allting fritt. Klockan var över elva så gratisätarna såg lite simmiga ut vid kaffe buffén, men på dansgolvet var det trångt och han var inne/ check, Nobelfesten var tagen...

Han stannade till vid en mindre gruppering i långklänningar, troligen lite för nära, för damerna vände sig synkront och gav honom en långsam up and down. En glittrande blondin i silver liknade en spelhall i Las Vegas bröt tystnaden, men han hade fått sina femton sekunder.

Mitt i gropen stod prinsessan Madelene, hon var mycket elegant och även om de andra damerna glittrade, så lyste det om Madde. Han stod tillräckligt nära för att tjuvlyssna på deras samtal, vad var det egentligen elitens damer pratade om. Silverblåsan hade allas fokus när hon beskrev sin egen taktik för att komma till ett affärsavtal snabbast möjligt.

- Alltså så här fungerar det. Lilla jag med stora bröst och putrumpa, vad ska dom säga? not... Inte en tvekan, kontraktet är signerat innan papperet landat på bordet.

Han tänkte att det var olika ändå. Hur skulle framgången se ut om han kom in på ett möte med blottad sexpack, tältet fullt uppställt och med flaggan i topp? Skulle det vara bleck i pennan för att signera kontraktet och framför allt, skulle han kunna skryta med det på fest? Hela tjejgänget började samtidigt skratta och han undrade om dom hade avslöjat hans tankar. Men så sa någon att hon litade mer på ord och tanke en på tuttar och rumpa. De var Madelenes ord som talat och han lyckades möta hennes blick med en tumme upp, hon svarade med sin tumme upp och log nyfiskt. Nu hade han avslöjat sig med att tjuvlyssna och fick lite bråttom iväg. Efter tolv steg vände han sig om för att se om han var ur riskzonen, men det var tvärt om. Trots att alla män bar frack i rummet så var det ingen tvekan om att två meters pingvinen som kom efter honom var från vaktstyrkan och nu skulle han flyga ut, han var avslöjad. När mannen kom fram, la han en skugga över hela honom med sin kroppshydda. Var det inte lite överdrivet allt ihop, kunde det fortfarande vara stupstock eller spöstraff för att man visat ett finger åt hovet? Och det var ju bar tummen för fan, den är uppåt, den är positiv.

Då fick han årets mest oväntade erbjudande. Hulken frågade om han ville dansa. Helt panikslagen hade han försökt komma upp med en vettig ursäkt hur han kommit in på festen, så han hade inte lyssnat tillräckligt noga och fick fråga om.

- Vad sa du? Mannen såg sig om åt båda hållen och så kom han lite närmare.

-Jag är från Säpo och jobbar åt hovet, nu undrar jag om du ville dansa...

Vilket proffs, han läste av rummet på nolltid och direkt efter en reptil fråga. Han tänkte igenom alternativen, vad var mest skamligt? Dansa med Säpo eller bli utslängd från Nobelfesten, två helt omöjliga saker att skriva hem till mamma om. Men så tog han mod och på utandningsluften undrade han om det var okay att Säpo dansade i tjänsten.

- Du ska dansa med prinsessan Madelene. Sa Säpo märkbart irriterad och körde upp sin tumme lite för hårt i frackbrösten på honom.

Vad dumt det hade blivit, han hade naturligtvis inte på allvar trott att en Body guard bjudit upp honom till dans. Stressen av att befinna sig på fel plats hade suddat ut gränsen mellan logiskt och ologiskt. Men handen på hjärtat, var det inte mer otippat att få dansa med hela Sveriges Madde, än att bli uppjuden till en oskyldig tryckare med Säpo? Han undrade vem av de två som skulle ha insisterat på att föra, han dansade rätt bra men var absolut den som måste visa vägen. Stopp, släpp det där nu, kom han på sig själv att tänka under den allt för långa promenaden bort mot prinsessan. Hur skulle han bjuda upp, finns det någon vett och etikett när man bjuder upp en kunglighet? Skulle det fungera med ett kort, ”får jag lov”, nej det blir för torrt. Mer som mannen av folket ”jag gillar den här låten, ska vi ta en sväng”. Eller säga som det är, ”Säpo sa att du ville dansa”.

Hon mötte honom på dansgolvet, så han behövde aldrig välja startfras. Orkestern spelade upp en Salsa som på beställning, det var hans kopp te och det var han som förde. Det vart applåder till orkestern och en nytändning i lokalen. Han hade bländats av några fotoblixtar under dansen men det störde inte. Hon stannade även en tredje låt och den var nära, han kände huden knottra sig i hennes svank och hon lät honom hålla kvar handen. Först kände han svett droppar komma som pärlor ur hennes skin och snart bildades tunna rännilar som sökte sig ned efter ryggen för att förenas i glipan mellan skinkorna. Han ville följa den floden hela vägen, men höll handen stadigt kvar och förde prinsessan med säkra rörelser förbi allas blickar. Stadshustornets klockor slog tolv, utan att han förstod varför så kom minnesbilder från hur skådespelaren Gösta Ekman i rollen som Sickan i Jönssonligan, hängt fastbunden i lilla visaren på utsidan av klocktornet. Prinsessan tryckte sig närmar för att komma upp mot honom, det ilade skönt när hennes varma andetag smekte hans inneröra, hon viskade.

- Den här nobelfesten var trevligare en vanligt, var satt du under middagen?

Tagen av stundens heta ögonblick som bara var rena känslor, hade han ingen kraft att komma med någon lögn. Men han tog hjälp av sin senaste tanke på Jönssonligan.

- Jag åt i köket med Vanheden och Dynamit Harry, svarade han på volley.

Prinsessans förlösande skratt ekade in i hans huvud, han blev glad trots varning för tinnitus, vilket gjorde att han inte uppfattade det sista hon sa innan hon log och gick tillbaka till sina vänner.

Han såg det som en signal, det roliga hade hänt och var svårt att toppa. Det blixtrade till bara en meter framför honom, rummet fylldes av vitt ljus och ett hetsigt sorl och innan han fått tillbaka färger och konturer hade han fått frågor om vem han var och hur nära han stod prinsessan på flera språk än de två möjligen tre han behärskade. Det kändes bra med uppståndelsen en stund, men de troliga var att en sådan här microhändelse skulle toppa löpsedlarna under morgondagen och peta ner världssvälten, krig och miljöövergrepp till små oläsliga typsnitt. Det var dessutom personliga förluster, han vill bara i hemlighet partaja i finrummet och visa finger åt etablissemanget. Det här var åter igen ett bevis på att den lilla människan aldrig blir sedd då hon gör det som krävs av henne. Men det går mer en bra att dansa in i rummet för att synas på jakt efter bekräftelse.

Journalisterna hade formerat en halvmåne framför honom, som ett jaktrev kom de närmare. Det skulle bli omöjligt att ta sig förbi utan att bryta sig fram eller samarbeta. Okay han hade tagit sig objuden in på festernas fest, han hade dansat med prinsessan, det fanns inte på kartan att avslöjas så här. Han tänkte att nu är det bara att spela med, så han svepte med blicken över allmänhetens tjänare och stannade upp vid ett bekant asiatiskt utseende och undrade om han kunde ta det på svenska och på utsidan. Asiaten nickade ivrigt och tog på sig ansvaret att informera alla om presskonferensen, och så var det igång.

- there will be a press conference outside the Blue Hall, now at once!

Håll i dig nu tänkte han, presskonferens? Vilken sjuk ide, vad kom den ifrån? Men det var för sent att backa nu. Så han hostade till lite för att få uppmärksamhet och sa.

- Jag har lovat mig själv och mina närmaste att inte säga något mer i år.

Det var ganska lagom, inte för många detaljer och ingen lögn. Fan jag är förbannat bra på det här tänkte han och repeterade sedan till den utländska pressen

- I promise myself and my closest friends, not to say anything more this year.

- Men det går inte, jag har deadline om en timme, väste det från Asiaten.

En sydamerikans reporter höjde handen och undrade varför så tyst, och så länge? Det svaret var enkelt, bara tre veckor kvar till nyår.

- It is Not that hard, just 21 days to the target. Sedan över till skolspanskan.

- sólo 21 días con el objetivo

- What is the target? Ropade en Indier.

- Målet är att absolut inte att förringa Nobelprisets mening. Svarade han och gick iväg mot glasdörrarna till utegården som stod öppna för att släppa in frisk nattluft.

Den asiatiska journalisten rusade ifatt honom och undrade vad det där skulle betyda. Förringa Nobelpriset snacket? Det måste han väll fatta att om man dansade med prinsessan så går det före allt annat, det är ju jätteviktigt att vi får veta hur ni träffats och vad som händer nu.

Han böjde sig ner och tog av sig sin vänstra lacksko. Så sa han att jag och Madelene aldrig träffats tidigare, men som en symbolisk handling kan du ta den här skon, för nu måste jag gå innan förtrollningen bryts. Sedan vände han sig och haltade ut på gården som vätte mot Mälaren och tog skydd bakom stenportarna vid vattnet ifall någon skulle få för sig att följa efter.

De antika stengolvet på gården utanför Stadshuset var iskallt, men fullmånen ovanför södermälarsstrand värmdes insidan och gav hopp. Han hade markerat med att ta av sig sin vänstra lacksko, det var långt ifrån samma höjd som fredspriset, men det var i alla fall något. Nu var det Prinsessan som fick rida ut för att söka ägaren till skon, eller mer troligt en skvallertidnings journalist. Han sparkade av sig den högra dojan när han kommit upp till slussen för att sudda ut eventuella bevis.

Ta det inte personligt Prinsessan Madelene, men jag har andra planer, sa han högt till sig själv och sprang barfota Hornsgatan ner mot Zinkensdamm med ett leende på läpparna.

